

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **TV Nova s r. o.** (dříve CET 21 spol. s r. o.), IČO: 45800456
sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, 152 00 Praha 5

zastoupená advokátem JUDr. Richardem Pechou
sídlem Voršilská 130/10, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 1. 2016,
č. j. O-517938/D15084083/2015/ÚPV,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 1. 2016, č. j. O-517938/D15084083/2015/ÚPV, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, JUDr. Richarda Pechy, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 1. 2016, č. j. O-517938/D15084083/2015/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též jen „Úřad“) č. j. O-517938/D073438/2014/ÚPV ze dne 6. 8. 2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad dle ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), zamítl přihlášku slovní ochranné známky zn. sp. O-517938 ve znění „Kriminálka Západ“ s tím, že přihlašované označení je vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek na základě ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách, tj. pro rozpor označení s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Předseda Úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh správního řízení a závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí. Současně shrnul obsah námitek vznesených žalobkyní v jejím rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí.
4. K námitkám žalobkyně č. 1, 2 a 3, že přihlašované označení nemá znění shodné ani podobné s názvem orgánu veřejné moci, resp. že nebylo nijak prokázáno, že znění přihlašovaného označení představuje neformální název konkrétního orgánu veřejné moci, a že neexistuje žádný útvar „Služby kriminální policie a vyšetřování“, který by v názvu (ani hovorovém) nebo adrese obsahoval slovo nebo význam slova „Západ“, předseda Úřadu nespороval, že znění přihlašovaného označení nepředstavuje oficiální název orgánu státní moci. Souhlasil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že označení „kriminálka“ lze chápat jako hovorový výraz pro „Službu kriminální policie a vyšetřování“ a celé přihlašované označení pak jako neformální název tohoto orgánu s lokací např. v západní části republiky (území bývalého Západočeského kraje) nebo v jejím okrese (Praha-západ, Brno-západ, apod.). Doplnil, že „Služba kriminální policie a vyšetřování“ je současný oficiální název jedné ze složek Policie České republiky zabývajících se vyšetřováním trestných činů, pro něž se jako neoficiální označení ustálil a je obecně a dlouhodobě používán zkrácený pojem „kriminální služba“, „kriminální policie“ nebo též nejkratší hovorový výraz „kriminálka“. Pro tento závěr svědčí i používání výrazu „kriminálka“ v médiích v souvislosti s komentáři o vyšetřování trestných činů v určitých konkrétních místech, např. obratu „pražská/brněnská/západočeská aj. kriminálka“. Podle předsedy Úřadu bude tento výraz ve spojení se zeměpisným údajem spíše chápán jako synonymum pro policejní vyšetřovací útvar se sídlem a místní příslušností v konkrétní lokalitě.
5. K námitkám č. 5 a 6 poukazujícím na to, že v běžné hovorové mluvě je slovo „kriminálka“ čím dál častěji užíváno jako označení pro kriminální filmy, seriály či příběhy, přičemž přihlašované označení tedy může naznačovat, že jde o kriminálku (film/seriál), předseda Úřadu uvedl, že ve všech žalobkyní označených seriálech jako Kriminálka Miami, Kriminálka Kolín, Kriminálka Staré Město atd. pojem „kriminálka“ zastupuje právě zkrácený název oficiálního útvaru vyšetřujícího trestnou činnosti v konkrétním místě spadajícím do jeho působnosti. K tomu, že slovo „kriminálka“ bude chápáno ve významu neformálního názvu oficiálního policejního útvaru, není tedy podle jeho názoru nutno přinášet zvláštní důkazy. Předseda úřadu rovněž uvedl, že žádný ze jmenovaných televizních seriálů není zapsán jako ochranná známka, a tedy nelze argumentačně směřovat faktické užívání uvedených slovních spojení a jejich zápis do rejstříku ochranných známek.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

6. K námitce žalobkyně č. 7, že vzhledem k tomu, že žalobkyně žádala ochranu pro název televizního seriálu, lze předpokládat, že veřejnost si ochrannou známku bude spojovat pouze s druhým významem slova „kriminálka“, předseda Úřadu konstatoval, že ze seznamu výrobků a služeb je patrné, že žalobkyně si dané označení pro seriály vůbec nepřihlašuje. Uvedl, že je sice možné ji podřadit pod některý nadřazený pojem obsažený ve třídě 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb, jinak je však přihlašované označení nárokováno pro celou řadu výrobků a služeb ve třídách 9, 38 a 41, které s televizními seriály nesouvisejí vůbec nebo souvisejí jen nepřímo. Z koncepce přihlašovaného označení i při zohlednění příkladů uvedených žalobkyní pak vyplývá, že výraz „kriminálka“ ve spojení se slovem „Západ“ může být spíše než jako kriminální příběh/seriál/film odehrávající se „kdesi na Západě“ chápán jako neformální název orgánu vyšetřujícího trestné činy a majícího sídlo a působnost v západní části České republiky nebo v územně správní jednotce s kompetencí pro její západní část.
7. K námitce č. 4 zpochybňující aplikaci zápisné překážky dle ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách předseda Úřadu s poukazem na jím provedený výklad pojmu veřejného pořádku a na závěry vyslovené Soudním dvorem Evropské unie v rozhodnutí ze dne 13. 9. 2005, ve věci T-40/02, INTERTOPS84, uvedl, že pod definici uvedenou v ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách lze zařadit nejen slova či slovní spojení hanlivá, urážející, dehonestující, vulgární apod., ale rovněž taková označení, která jsou považována za nevyhovující v kontextu konkrétních okolností. V této souvislosti předseda Úřadu poukázal na označení, jež používají názvy veřejných institucí či státních orgánů, s tím, že do této kategorie lze zařadit i přihlašované označení. S odkazem na dříve uvedené závěry doplnil, že i jen neformální, avšak známý, vžitý a užívaný název fakticky existující státní instituce by neměl být zapsán jako ochranná známka. Smyslem dané veřejnoprávní výluky je podle předsedy Úřadu zabránit zápisu takových označení, která by mohla např. narušovat či poškozovat vnímání společenských hodnot, ale i jinak narušovat pravidla, na kterých leží právní základy naší společnosti. Skutečnost, že se jedná byt o neformální název takové instituce, který se podílí na stíhání pachatelů trestné činnosti, tj. na udržování pořádku uvnitř státu, ochraně občanů a majetku, je podle předsedy Úřadu dostatečným důvodem k zamítnutí přihlášky na základě uvedeného ustanovení, neboť smyslu a účelu institutu ochranné známky by nepochybně odporovalo, aby bylo ke komerčnímu využití monopolizováno označení obsahující názvy, včetně těch neformálních, státních institucí a jejich složek.
8. K související námitce č. 8, týkající se rozsahu zamítnutí přihlašovaného seznamu výrobků a služeb předseda Úřadu uvedl, že pokud Úřad dospěje k závěru, že přihlašované označení spadá pod výluky uvedenou v ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách, zamítnutí přihlášky se děje ve vztahu ke všem výrobkům a službám, jelikož se jedná o důvody absolutní, které mají veřejnoprávní povahu a spočívají v samotném označení či jeho vlastnostech.
9. K námitce č. 9, kterou žalobkyně požadovala posouzení přihlašovaného označení shodně jako přihlášky dnes již zapsaných ochranných známek č. 331151 a č. 331153 ve znění Kriminálka Smíchov, č. 304776 ve znění Policie Modrava a č. 301230 ve znění Kriminálka Anděl, předseda Úřadu uvedl, že přes velmi podobnou koncepci neexistuje právní nárok na stejné posuzování v případě, kdy Úřad ohledně zápisné způsobilosti zcela zreviduje svůj názor, jako je tomu u předmětného označení. Úřad má v současné době ve věci zápisné způsobilosti posuzovaného označení opačné stanovisko, a proto od svého původního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

přístupu odstoupil, kdy je přesvědčen, že takový postup nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Správní rozhodování podle předsedy Úřadu má být sice konstantní, nemůže však být neměnné, jinak by vylučovalo vlastní vývoj, proto může Úřad přehodnotit své původní nahlížení na označení svou koncepcí podobná předmětnému označení. Podle předsedy Úřadu se nelze účinně dovolávat zásady legitimního očekávání, neboť přehodnocení původního názoru, pokud je řádně zdůvodněno, nelze považovat ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu za nedůvodný rozdíl.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě zrekapitulovala obsah námitek vznesených v rozkladu a uvedla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož se žalovaný nevypořádal řádně ani s jednou z nich, přičemž za podstatné považuje námitky uvedené pod bodem 1, 2, 3 a 8 rozkladu, tj. námitky poukazující na to, že nejde o název shodný ani podobný žádnému názvu orgánu veřejné moci, když nebylo ani nijak prokázáno, že jde o neformální název konkrétního orgánu veřejné moci, když nebylo dále odůvodněno ani vysvětleno, proč by měl být zápis neformálního názvu orgánu veřejné moci v rozporu s veřejným pořádkem, resp. námitky poukazující na existující rozhodovací praxi Úřadu ve věci typově podobných, až obdobných případů žalobkyní označených ochranných známek.
11. Žalobkyně namítla, že žalovaný sice zdůvodňuje, jak dospěl k závěru, že jde o neoficiální název konkrétního orgánu státní moci, tyto své úvahy však nedoplnil žádným důkazem, že by znění ochranné známky skutečně bylo jako neformální název užíváno. Žalovaný podle žalobkyně v zásadě tvrdí, že tak užíváno „může“ být, doklad o tom, že by v konkrétní lokalitě byl takový název vžit, však absentuje. Pokud žalovaný doznává, že přihlašované označení pouze může být pojímáno jako neformální název, jde podle přesvědčení žalobkyně jen o subjektivní názor, nikoli kvalifikované hodnocení skutkového stavu.
12. Podle žalobkyně je dále nesporné, že přihlašované označení není v rozporu se základními hodnotami civilizované společnosti a že přihlašované označení nevyužívá známá jména osobností, ani názvy veřejných institucí či státních orgánů. Přihlašované označení obsahuje nevulgární hovorový výraz, který se podle žalobkyně nikdy nestane oficiálním názvem žádného orgánu státní správy, zápisem přihlašovaného označení by tedy podle žalobkyně nedošlo k „monopolizaci“ označení obsahujícího název státní instituce. Žalobkyně zdůraznila, že zákon o nezpůsobilosti neformálních názvů k zápisu nehovoří. Žalobkyně v této souvislosti dále namítla, že žalovaným nebylo srozumitelně vysvětleno, jakým způsobem by přihlašované označení ohrozilo veřejný pořádek, kdy samotné uvedení definice tohoto pojmu nelze považovat za vysvětlení.
13. Žalovaný se pak podle žalobkyně nikterak nevypořádal s námitkou poukazující na dosavadní rozhodovací praxi Úřadu v obdobných věcech. Žalobkyně uvedla, že je jí známa rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, podle níž zápis konkrétních označení zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné, podobným způsobem vytvořené, označení. Žalovaný navíc nezpochybnil, že přihlašované označení má velmi podobnou koncepci a seznam výrobků a služeb, jako žalobkyní označené zapsané ochranné známky. V souvislosti s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu měla žalobkyně důvodné legitimní očekávání právě s ohledem na skutečnost, že se přihlašované označení žádnou ze svých vnitřních vlastností vůbec neliší od znění již zapsaných ochranných známek. Žalovaný tak podle názoru žalobkyně nepřiměřeně vybočil extenzivní interpretací ze svých pravomocí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

14. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že neexistuje právní nárok na stejné posuzování; ten podle žalobkyně vyplývá přímo z ústavních předpisů a patří mezi základní práva a svobody. Pokud se žalovaný odklonil od dosavadního přístupu, byl podle žalobkyně povinen oba přístupy porovnat a zhodnotit. Měl podle žalobkyně srozumitelně a řádně vysvětlit, proč v minulosti zapsal ochrannou známku, která je podle jeho současného názoru v rozporu s veřejným pořádkem. Podle žalobkyně totiž žalovaný postupoval správně, pokud v minulosti označení např. „Kriminálka Smíchov“ jako rozporné s veřejným pořádkem neposoudil. Postup žalovaného označila žalobkyně za přepjatě formalistický a podceňující vnímání veřejnosti a závažnost a intenzitu pojmu „veřejný pořádek“. Podle žalobkyně není pochyb o tom, že veřejnost nebude považovat výrobky a služby chráněné přihlašovaným označením za poskytované některou z represivních složek státu, a že veřejný pořádek nemůže být navrhovaným zněním ochranné známky ohrožen.
15. Žalobkyně uzavřela, že ze všech uvedených důvodů nemá napadené rozhodnutí náležitosti předepsané zákonem, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zasahuje do jejích subjektivních práv a zakládá nedůvodnou nerovnováhu v rozhodování obdobných případů.
16. Z uvedených důvodů navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, resp. na nikoli řádné vypořádání všech námitek vznesených v rozkladu, uvedl, že se na 15 stranách odůvodnění napadeného rozhodnutí se všemi námitkami velmi podrobně zabýval, přičemž přisvědčil správnému orgánu prvního stupně ohledně výkladu pojmu veřejný pořádek a souhlasil i s hodnocením přihlašovaného označení.
18. K námitkám poukazujícím na vybočení z pravomoci nepřiměřeně extenzivní interpretací, na absenci vysvětlení, jakým způsobem by navrhované znění ochranné známky ohrozilo veřejný pořádek, na nedoložení závěru o vžitém názvu existující instituce, resp. na to, že zákon o nezpůsobilosti neformálních názvů k zápisu nehovoří, žalovaný konstatoval, že obecným zájmem, na kterém je založen absolutní důvod pro zamítnutí stanovený v ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách, je zabránit zápisu označení, která by při jejich užívání u veřejnosti složené ze spotřebitelů výrobků nebo služeb, které označuje, narušovala veřejný pořádek nebo dobré mravy. Existence tohoto absolutního důvodu pro zamítnutí musí být podle žalovaného vždy posuzována s ohledem na vnímání průměrného spotřebitele výrobků nebo služeb, pro které je zápis požadován.
19. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že slovo „kriminálka“ je hovorovým výrazem pro „Službu kriminální policie a vyšetřování“, která (její útvary) je součástí Policie ČR, má sídlo v Praze, dále v jednotlivých krajských městech i většině větších měst v České republice, přičemž názvy měst, kde tyto útvary sídlí, se objevily v dalších přihláškách slovních ochranných známek žalobkyně (jedná se o slovní označení Kriminálka Plzeň, Hradec, Brod, Kladno, Kolín, které podle žalovaného ještě více umocňují dojem, že jde o oficiální policejní útvary).

20. Podle žalovaného nelze vyloučit, že spotřebitelé výrobků a služeb označených „Kriminálka Západ“ si je spojí s oficiálním orgánem Policie České republiky, kterým je „Služba kriminální policie a vyšetřování“. Žalovaný doplnil, že pouhé slovní označení obsahující obecný výraz kriminálka a název části území nebo dokonce města pro výrobky a služby poskytované soukromým subjektem, zejména pro počítačové programy a software, rozhlasové a televizní programy různé komunikační techniky, služby určené k zábavě nebo k upoutání pozornosti navozuje dojem spojení se „Službou kriminální policie a vyšetřování“. Toto spojení je podle žalovaného v rozporu s hlavními cíli a hodnotami práce Policie a v zásadě znevažuje práci příslušníků Policie“. Posláním Policie ČR a jejích složek, tedy i Služby kriminální policie a vyšetřování není podle žalovaného angažování se v poskytování výrobků a služeb z oblasti informatiky, počítačových her, filmové produkce, televizního a radiového vysílání atd. (požadované výrobky a služby ve třídách 9, 38 a 41) ale služba veřejnosti založená na úctě a respektu k lidským právům, jejíž hlavní principy jsou obsaženy v Etickém kodexu policie ČR, z něhož žalovaný obsáhle citoval.
21. Žalovaný je přesvědčen, že není možné poskytovat veřejnoprávní ochranu názvům státních orgánů, byť v hovorové podobě, navíc ve spojení s názvy zeměpisných stran evokujících části území, či dokonce měst, kde tyto útvary působí, pro výrobky a služby poskytované soukromými subjekty. Toto spojení by mohlo být podle žalovaného spotřebiteli vnímáno jako rozpor se zásadami činnosti policie a tím vnímáno v rozporu s veřejným pořádkem, k jehož ochraně je policie i s ohledem na znění ustanovení § 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, určena. Z těchto důvodů měl žalovaný za to, že zápis předmětného označení je v rozporu s ustanovením § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách.

K námitce poukazující na nevypořádání se s námitkami zpochybňujícími odklon od dosavadní rozhodovací praxe Úřadu v obdobných věcech žalovaný konstatoval, že skutečně nezpochybňuje, že dříve zapsané ochranné známky žalobkyně mají velmi podobnou koncepci a podobný seznam výrobků a služeb. V současné době však žalovaný zastává jiné stanovisko a odstoupil od svého původního přístupu, aniž v tom lze spatřovat porušení zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti správních rozhodnutí. Doplnil, že od zápisu slovní ochranné známky ve znění Kriminálka Anděl dne 22. 10. 2008 do zamítavého rozhodnutí žalovaného uplynulo 8 let, což je doba dostatečně dlouhá na to, aby bylo možno akceptovat změněný náhled žalovaného na posuzování zápisné způsobilosti obdobných ochranných známek a akceptovat odlišný závěr, co se týká absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti. Navíc spojení slova „kriminálka“ a slova „Anděl“ podle žalovaného nenavozuje dojem, že jde o název skutečného policejního útvaru. V tomto případě se proto nelze podle žalovaného dovolávat legitimního očekávání, jako stěžejní zásady správního řízení, přičemž výjimka z této zásady je zcela akceptovatelná. Žalovaný dále uvedl, že kombinovaná ochranná známka ve znění Kriminálka Smíchov s datem práva přednosti ode dne 26. 9. 2012 na rozdíl od pouhých slovních označení neevokuje spojení s Policií ČR a jejími složkami. Od zápisu slovní i kombinované ochranné známky Kriminálka Smíchov dne 13. 5. 2013 s právem přednosti ode dne 26. 9. 2012 do vydání rozhodnutí o zamítnutí přihlášky přihlašovatele označení pak podle žalovaného uplynuly téměř 3 roky, což je podle názoru žalovaného i v tomto případě doba dostatečně dlouhá, takže nelze hovořit o vybočení z předvídatelnosti a striktně trvat na kontinuitě mezi staršími rozhodnutími žalovaného a napadeným rozhodnutím.

22. Žalovaný tak s ohledem na shora uvedené považuje žalobu za nedůvodnou a navrhl Městskému soudu v Praze, aby žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to podle ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Přitom vycházel podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
24. V souzené věci je předmětem sporu otázka zápisné způsobilosti předmětného označení dle § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách.
25. Podle ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách platí, že do rejstříku se nezapiše označení, které je v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy.
26. Uvedené ustanovení představuje transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie (aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách). Ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je upravena nařízením č. 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrnících, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázce neurčitých právních pojmů, s nimiž pracuje ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách, které odpovídají pojmům použitým v čl. 4 písm. f) směrnice č. 2015/2436/EU a v čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 2017/1001.
27. Ze shora citovaného ustanovení zákona o ochranných známkách plyne, že jedním z důvodů absolutní zápisné nezpůsobilosti označení je jeho rozpor s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy. Zákon o ochranných známkách ani relevantní normy práva EU však ani jeden z těchto neurčitých právních pojmů nedefinují, nevymezují jeho rozsah a obsah, nestanoví, v jakých konkrétních případech je třeba uzavřít o rozporu označení s uvedenými obecnými kategoriemi, ani neuvádí výčet konkrétních kritérií, podle kterých je třeba při posuzování a hodnocení rozporu s veřejným pořádkem či dobrými mravy postupovat. Z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že posouzení těchto otázek závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí respektovat *individuální specifika konkrétního případu*. S ohledem na dikci předmětné právní normy postačí naplnění i jen jednoho z těchto dvou zde předvídaných důvodů absolutní zápisné nezpůsobilosti.
28. Posuzování otázky rozporu s veřejným pořádkem či dobrými mravy je pak otázkou právní, nikoli skutkovou. Výklad pojmu veřejného pořádku či dobrých mravů a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení. Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikaci na konkrétní skutkový stav správní soud přezkoumává v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., a to především s ohledem na uplatněné žalobní námitky.

29. Smyslem a účelem uvedeného ustanovení vylučujícího z předmětu ochrany průmyslového vlastnictví ta označení, jež jsou v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy, je obdobně jako v jiných případech upravených v ustanovení § 4 zákona o ochranných známkách zabránit monopolizaci označení, jejichž zápis by byl v rozporu s veřejným zájmem v širším smyslu. V daném případě má ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách především zamezit, aby stát garantoval výhradní právo na užívání označení, jež je *obsahově natolik závadné*, že mu nelze tento typ ochrany poskytnout. V tomto směru Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 11. 2014, č. j. 9 A 243/2011 - 38, publ. pod č. 3224/2015 Sb. NSS uvedl, že výluka ze zápisu do rejstříku ochranných známek zakotvená v § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách je výlukou veřejnoprávní. Jejím smyslem je zabránit zápisu takových označení, která by mohla narušovat či poškozovat vnímání společenských hodnot, vést ke všeobecné vulgarizaci společnosti a negativně ovlivnit např. i řádný duševní vývoj dětí. To, že se v dnešní liberální společnosti nejen ve veřejně pronášených projevech některých jednotlivců, ale i ve sdělovacích prostředcích či na internetu objevují vulgární výrazy, jejichž užití na veřejnosti je z hlediska obecné slušnosti, veřejného pořádku a dobrých mravů krajně nevhodné, nemůže vést k tomu, aby tyto výrazy získaly veřejnoprávní ochranu zápisem do rejstříku ochranných známek a byly následně svými vlastníky legálně užívány v souladu se základní funkcí ochranných známek k odlišení výrobků nebo služeb vlastníka ochranné známky od výrobků nebo služeb jiných soutěžitelů.
30. Zatímco v části týkající se rozporu s dobrými mravy zakládá předmětné ustanovení zákona o ochranných známkách důvod absolutní zápisné nezpůsobilosti především ve vztahu k označením hanlivým, neslušným, nemorálním či pornografickým, za rozporná s veřejným pořádkem, a tedy za rovněž zápisně nezpůsobilá, je třeba považovat taková označení, která budou v rozporu s pravidly, na nichž je třeba v podmínkách demokratického právního státu bezvýhradně trvat, tj. především s principy a zásadami, na nichž je Česká republika jako demokratický právní stát ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky založena. Podle názoru soudu tak v praxi půjde zejména o taková označení, která lze považovat za rozporná s principem rovnosti a zákazu diskriminace a která odporují pojetí lidských práv a základních svobod dle ústavního pořádku ČR. Nejčastěji půjde např. o názvy a symboly teroristických či zločinných organizací, nacistické znaky, výrazy podněcující či propagující rasismus apod. V širším smyslu by pak pod označení jsoucí v rozporu s veřejným pořádkem bylo možno řadit i označení, jež by v konkrétním případě bylo způsobilé ohrozit veřejný klid či spořádané soužití ve společnosti, či které by nereflektovalo bezpečnostní předpisy či normy sloužící k ochraně tělesné integrity.
31. V rozhodovací praxi jsou mezi označení spadající pod ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách zařazena i taková označení, která se shodují s názvy státních institucí, orgánů veřejné moci či ústavních činitelů. Odborná literatura v tomto směru dovozuje, že z *důvodu výhrady veřejného pořádku by se přičily zápisy vyobrazení nebo slovních označení shodných se jmény státních činitelů a dalších osob, které se zasloužily o stát (T. G. Masaryk). Do zmíněné výluky spadají také označení (názvy) státních orgánů (Parlament, NKÚ), zkratky politických stran (ČSSD, ODS) a jiných veřejnoprávních institucí (ČT, ČRo) a v neposlední řadě i státem verifikovaná označení kontrolní, puncovní a další (srov. Horáček, R., Biskupová, E., de Korver, Z.: Práva na označení a jejich vymáhání /Zákon o ochranných známkách, Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení, Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví/. Komentář. 3. doplněné vydání. Praha: C. H. Beck,*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2015). Ve vztahu k označením shodujícím se s názvy veřejných institucí lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 1 As 55/2008 - 156, kde soud aproboval zamítnutí přihlášky zápisu kombinované ochranné známky ve znění „Česká konsolidační agentura“ mj. i z důvodu rozporu s veřejným pořádkem, neboť v době, kdy bylo o přihlášce rozhodováno, nabyl účinnosti zákon zřizující takto označenou veřejnou instituci, přičemž žalovaný tuto skutečnost nemohl podle správních soudů ignorovat a zapsat do rejstříku označení slovně shodné s institucí, jež byla zřízena zákonem pro určitou specifickou činnost.

32. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že podle ustálené rozhodovací praxe SDEU je i v případě hodnocení označení optikou ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách třeba provádět posouzení známky ve vztahu k nárokovaným výrobkům a službám (srov. bod 27 rozhodnutí Tribunálu ze dne 13. 9. 2005 ve věci T-140/02, *Sportwetten GmbH Gera v. OHIM*). Posouzení je třeba provést s přihlédnutím k relevantnímu okruhu spotřebitelské veřejnosti. Relevantním spotřebitelem zde bude spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný, kterému jsou nárokované výrobky či služby určeny (k širšímu pojetí ve vztahu k označením rozporným s dobrými mravy srov. závěry vyslovené v bodě 18 rozhodnutí Tribunálu ze dne 5. 10. 2011 ve věci T-526/09, *PAKI Logistics v. OHIM* či ve výše označeném rozhodnutí Městského soudu v Praze č. 3224/2015 Sb. NSS).
33. Tribunál přitom v minulosti opakovaně judikoval, že pro rozhodnutí o rozporu ochranné známky s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy není podstatné jednání přihlašovatele, resp. vlastníka známky, tento rozpor musí být spatřován ve známce samotné, neboli v jejích vnitřních vlastnostech; zákaz nabízení či propagace dotčených výrobků nehraje roli (srov. body 28 a 29 rozhodnutí Tribunálu ze dne 13. 9. 2005 ve věci T-140/02, *Sportwetten GmbH Gera v. OHIM*).
34. Žalobkyně v nyní posuzované věci namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal s námitkami vznesenými v rozkladu. Žalobkyně namítala, že za podstatné považuje námitky uvedené pod bodem 1, 2, 3 a 8 rozkladu, tj. námitky poukazující na to, že nejde o název shodný ani podobný žádnému názvu orgánu veřejné moci, že nebylo nijak prokázáno, že jde o neformální název konkrétního orgánu veřejné moci, že nebylo odůvodněno ani vysvětleno, proč by měl být zápis neformálního názvu orgánu veřejné moci v rozporu s veřejným pořádkem, resp. námitky poukazující na existující rozhodovací praxi Úřadu ve věci typově podobných, až obdobných případů žalobkyní označených ochranných známek.
35. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu přitom platí, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
36. Z odůvodnění rozhodnutí tedy musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující argumentaci.
37. V daném případě soud přisvědčil žalobkyni, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zjevné, z jakých konkrétních důvodů je podle žalovaného přihlašované označení v rozporu s veřejným pořádkem, a to přesto, že absence odůvodnění a vysvětlení toho, proč by měl

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

být zápis neformálního názvu orgánu veřejné moci v rozporu s veřejným pořádkem, byla jádrem argumentace žalobkyně v řízení o rozkladu.

38. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí specifikoval, že za důvod zamítnutí přihlášky podle ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách považuje skutečnost, že byť neformální, ale vžitý název existující státní instituce, by neměl být zapsán jako ochranná známka pro soukromý subjekt, zvláště jde-li o instituci, která se podílí na stíhání pachatelů trestné činnosti, tj. na udržování pořádku uvnitř státu (str. 15 napadeného rozhodnutí). V tomto směru potom žalovaný uvedl, že smyslu a účelu ochranné známky jako takové by nepochybně odporovalo, aby bylo ke komerčnímu využití monopolizováno označení obsahující názvy, včetně neformálních, státních institucí a jejich složek.
39. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí) sice vymezil rozsah a obsah neurčitého právního pojmu veřejný pořádek, kdy takovému obecnému vymezení předmětného neurčitého právního pojmu nelze ničeho vytknout, nicméně se omezil na shora zmíněný paušální závěr a nikterak nezhodnotil, zda a na základě čeho je přesvědčen, jak označení „Kriminálka Západ, obsahující jeden prvek - hovorový výraz pro jednu ze složek Policie ČR a druhý prvek – obvyklý výraz v místopisu či pro určení světové strany, může vést k narušení veřejného pořádku.
40. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž není zjevné, zda je touto rozhodnou okolností již samo použití prvního prvku „kriminálka“ v označení, nadto jen možného neformálního hovorového označení orgánu veřejné moci nebo zda je rozpor s veřejným pořádkem podle žalovaného založen teprve s přihlédnutím k charakteru a úloze předmětného orgánu veřejné moci, kterým je podle žalovaného mj. udržování pořádku uvnitř státu a zda je tento rozpor a v jaké míře dán dotčením orgánu veřejné moci.
41. Jasně do uvedeného problému žalovaný nevznesl ani svým závěrem uvedeným v poslední větě druhého odstavce na str. 15 napadeného rozhodnutí, podle kterého *„to, že se v dnešní liberální společnosti, i ve sdělovacích prostředcích vč. internetu, objevují tyto výrazy, nemůže vést k tomu, aby získaly veřejnoprávní ochranu zápisem do rejstříku ochranných známek a byly následně svými vlastníky legálně užívány v souladu se základní funkcí ochranných známek k odlišení výrobků nebo služeb vlastníka ochranné známky od výrobků nebo služeb jiných soutěžitelů.“* Právě citovaný závěr totiž žalovaný podle přesvědčení soudu bez dalšího recipoval z odůvodnění shora označeného rozsudku zdejšího soudu č. 3224/2015 Sb. NSS; tento závěr se však v daném ohledu týkal vulgárního označení, a proto jeho použití není přiléhavé.
42. Uvedené nejasnosti pak nerozptýlil ani obsah vyjádření žalovaného k podané žalobě, v němž žalovaný závěr o rozporu s veřejným pořádkem obhajoval poukazem na to, že *„spojení se „Službou kriminální policie a vyšetřování“ ... je v rozporu s hlavními cíli a hodnotami práce Policie a v zásadě znevažuje práci příslušníků Policie“, resp. že „toto spojení by mohlo být spotřebiteli vnímáno jako rozpor s výše uvedenými zásadami Policie a tím vnímáno v rozporu s veřejným pořádkem, k jehož ochraně je určena především Policie“).* Obdobně pak není soudu zřejmé, zda a popř. jaký vliv měl na meritorní posouzení provedené prvostupňovým rozhodnutím a napadeným rozhodnutím závěr, že posláním Policie ČR a jejích složek není *„angažování se v poskytování výrobků a služeb z oblasti informatiky, počítačových her, filmové produkce, televizního a radiového vysílání atd.*

(požadované výrobky a služby ve třídách 9, 38 a 41) ale služba veřejnosti založená na úctě a respektu k lidským právům, jejíž hlavní principy jsou obsaženy v Etickém kodexu policie ČR“.

43. Z takto vyslovených závěrů, které zůstaly zcela nerozvedeny, není podle soudu seznatelné, zda tedy žalovaný přihlašovanému označení vytýká již zahrnutí prvku obsahujícího podle něho vžitě neformální označení složky Policie ČR s tím, že již to je samo o sobě podle žalovaného bez dalšího nepřipustné (zda nepřipustné by býti mělo již vůbec použití slovního prvku „kriminálka“), nebo zda je podstatou jeho závěru o rozporu s veřejným pořádkem žalovaným identifikované nebezpečí, že si relevantní spotřebitelská veřejnost nepřipustně spojí takto označené nárokové výrobky a služby s tímto orgánem veřejné moci, což by podle žalovaného mělo vést ke „znevážení“ práce příslušníků tohoto bezpečnostního sboru. Pokud pak žalovaný postavil svou argumentaci mj. na úvaze, že si spotřebitelská veřejnost spojí výrobky či služby označené přihlašovaným označením s bezpečnostním sborem, není z napadeného rozhodnutí zřejmé, zda tím případně nezamýšlel vyslovit závěr o naplnění jiného důvodu absolutní zápisné nezpůsobilosti (např. ustanovení § 4 písm. g/ zákona o ochranných známkách).
44. Kromě toho napadené rozhodnutí trpí zásadní vadou v tom ohledu, že z něj není zřejmé ani to, zda žalovaný skutečně přihlašované označení posuzoval ve vztahu k seznamu nárokových výrobků a služeb. Žalovaný v reakci na námitku žalobkyně uvedenou v rozkladu na str. 12 napadeného rozhodnutí uvedl, že ze seznamu nárokových výrobků a služeb je patrné, že žalobkyně si dané označení „*pro seriály vůbec nepřihlašuje*“, aby však vzápětí uvedl, že „*je sice možné ji podřadit pod některý nadřazený pojem obsažený ve třídě 41...*“, přičemž „*jinak je však přihlašované označení nárokováno pro celou řadu výrobků a služeb, které s televizními seriály nesouvisejí vůbec..., nebo souvisejí jen nepřímou...*“. Uvedené vyjádření žalovaného je tak navíc zjevně vnitřně rozporné, neboť s ohledem na vymezení seznamu nárokových výrobků a služeb v přihlášce předmětné ochranné známky nelze rozumně pochybovat o tom, že bylo přihlašované označení mj. i pro seriály žalobkyní skutečně přihlašováno. Sám žalovaný ostatně svůj zjevně chybný závěr o tom, že si žalobkyně označení pro seriály nepřihlásila, následně shora uvedeným způsobem poněkud nesrozumitelně relativizoval.
45. Předmětný nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí je o to závažnější, že podstatou argumentace žalobkyně uvedené v rozkladu a převzaté v žalobě jsou především námitky poukazující na to, že předmětné označení je přihlašováno (především) pro televizní seriály, přičemž slovní prvek „kriminálka“ bude podle žalobkyně spotřebitelskou veřejností chápán spíše jako označení seriálu vystihující jeho obsahovou náplň, tj. pořad s kriminální zápletkou. Podstata této argumentace žalobkyně v rozkladu přitom zůstala podle přesvědčení soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nevypořádána, když se žalovaným uvedené závěry s argumentací žalobkyně zcela míjí. Pokud tedy sám žalovaný na str. 2 vyjádření k žalobě akcentuje, že existence daného důvodu absolutní zápisné nezpůsobilosti musí být vždy posuzována s ohledem na vnímání průměrného spotřebitele výrobků nebo služeb, pro které je zápis požadován, přičemž je třeba přihlídnout ke všem okolnostem, které mohou ovlivnit vnímání relevantní spotřebitelské veřejnosti (včetně četnosti televizních seriálů obdobných názvů) není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že by žalovaný tomuto požadavku dostál.
46. Dále pak podle závěru soudu nebyl vypořádán ani okruh těch v rozkladu uvedených námitek, jimiž žalobkyně poukazovala na nedostatečné odůvodnění odklonu od dosavadní rozhodovací praxe žalovaného ve věci obdobných označení. Žalovaný se v odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

napadeného rozhodnutí omezil *de facto* toliko na paušální závěr o tom, že byl ke změně právního názoru oprávněn, přičemž byl přesvědčen, že přehodnocením svého původního nahlížení na označení svou koncepcí i seznamem výrobků a služeb velmi podobná tomu přihlašovanému nezatíží své rozhodnutí nezákonností či porušením zásady předvídané v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Navíc tak učinil přesto, že současně výslovně připustil, že předmětná namítaná označení mají s přihlašovaným označením velmi podobnou koncepcí i seznamy výrobků a služeb.

47. Pokud se ovšem chtěl žalovaný rozhodnutím v nyní posuzované věci odchýlit od své dřívější rozhodovací praxe, na kterou žalobkyně ve správním řízení opakovaně poukazovala, mohl tak s ohledem na obdobnou koncepcí těchto označení učinit toliko tím, že přezkoumatelným způsobem, vyhovujícím shora shrnutým judikatorním standardům, vysvětlí důvody, pro které tato dříve přihlášená označení registroval, a především pro které u nich s ohledem na tehdejší způsob výkladu nedovodil rozpor s veřejným pořádkem. Takto popsany interpretací a aplikační přístup k předmětným označením pak měl žalovaný důsledně porovnat s nyní zastávaným přístupem a popsat, v jakém konkrétním ohledu své dříve zastávané závěry přehodnotil a především z jakých konkrétních důvodů tak učinil. Žalovaný tak ale při vydání napadeného rozhodnutí nepostupoval a omezil se toliko na poznámky o nikoli neměnné rozhodovací praxi a na absenci nároku na stejné posouzení v případě, kdy správní orgán zcela reviduje svůj názor, jako tomu bylo u přihlašovaného označení.
48. Žalovaný v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 22/2015 - 29, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„každé přihlašované označení je nutné posuzovat vždy přísně individuálně. Významný vliv na výsledek mohou mít i drobné rozdíly. Zápis konkrétních označení do rejstříku ochranných známek zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné označení (i pokud by takovéto označení bylo vytvořeno obdobným způsobem jako zapsaná označení)“*. V daném rozsudku Nejvyšší správní soud nikterak nerevidoval svou ustálenou rozhodovací praxi k zásadě materiální rovnosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a z ní plynoucímu požadavku ochrany legitimního očekávání. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí reflektoval závěry vyslovené ve svém rozhodnutí ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014 - 120, v němž jednoznačně akcentoval potřebu individuálního posouzení s tím, že při rozhodování hraje roli řada konkrétních skutkových okolností daného případu, které musí být brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou hrát i drobné rozdíly. Zdůraznil, že je nutno vždy zkoumat to, zda případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči posuzované věci z hlediska pravidla založeného správní praxí typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení uvedené zásady respektování správní praxe v obdobných případech vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu v zásadě vyloučeno.
49. Městský soud v Praze nijak nezpochybňuje v těchto rozhodnutích popsaná východiska a sdílí přesvědčení o potřebě individuálního posuzování a zohlednění konkrétních okolností případu. Zcela souhlasí také s tím, že odlišné posouzení může být dáno i jen drobnými rozdíly ve skutkovém základu jednotlivých případů, tedy především i jen drobnými rozdíly v označeních, popř. seznamech výrobků či služeb, nicméně o takový případ se v posuzované věci nejedná. Žalovaný ostatně v souladu s dříve uvedeným sám přiznal, že žalobkyni namítaná označení mají s přihlašovaným označením velmi podobnou koncepcí i seznamy výrobků a služeb, aniž by přezkoumatelným způsobem popsal a v rozhodnutí

zachytil význam a vliv případných rozdílů. Žalovaný také neindividualizoval okolnosti předmětného označení ani v tom, že jde o označení v pořadí již dalšího z četných televizních seriálů (např. Kriminálka Miami, Kriminálka New York, Kriminálka Kolín, Kriminálka Las Vegas, Kriminálka Staré město, Kriminálka Smíchov, Kriminálka Anděl, Policie Modrava...), kde lze s ohledem na vývoj televizní tvorby, produkce a sledovanosti diváky TV programů očekávat přinejmenším relevantní vjem a představu průměrného spotřebitele, v jakém významu je slovní prvek „kriminálka“ užíván.

50. Soud tedy přisvědčil žalobkyni, že žalovaný nepostupoval v souladu s východisky plynoucími z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, na kterou sám poukazoval, naopak bez dalšího paušálně uzavřel, že se v předmětném případě jedná o absenci nároku na shodné právní posouzení a o přípustnost změny právního názoru i ve vztahu obdobně koncipovanému označení, aniž by však dostal shora popsáním požadavků vyžadujícím na jedné straně důslednou identifikaci případných rozdílů mezi označeními a jejich reflexi, a na straně druhé potvrzujícím ustálený přístup k legitimnímu očekávání vzniklému ustálenou správní praxí správního orgánu v typově obdobných případech, kde žádné takové relevantní rozdíly ve skutkovém základu identifikovány nejsou. Závěry žalovaného vyslovené k námitce uvedené žalobkyní pod bodem č. 8 rozkladu se tedy zjevně mýlí s podstatou argumentace žalobkyně, nevyhovují shora popsáním judikatorním mantinelům, a napadené rozhodnutí je tak proto i v tomto ohledu zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, přičemž nelze za dostatečné považovat ani odůvodnění odklonu od dosavadní správní praxe.

VI. Závěr

51. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí žalovaného podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. V dalším řízení zohlední žalovaný závěry vyslovené výše v odůvodnění tohoto rozsudku a odstraní vytýkané nedostatky odůvodnění meritorního závěru, dle něhož je přihlašované označení v rozporu s veřejným pořádkem, jak byly shora podrobně popsány. Pro případ, že na svých meritorních závěrech setrvá, pak žalovaný především odůvodní způsobem odpovídajícím shora popsáním mantinelům odklon od své dosavadní správní praxe k žalobkyní namítaným označením, která jsou dle žalovaného velmi podobná přihlašovanému označení.
52. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
53. Soud v dané věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném odůvodnění.
54. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) a režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. listopadu 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.